

פורתא — לית לן בה, שהרי יש לה היכר לעצמה⁸⁷.

לוי בר שמואל, הוה קא קרי קמיה דרב יהודה, במגילה הכתובה בין הכתובים. יט-ב

אמר ליה רב יהודה: הרי אמרו: הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים, שהיתה מחוברת לספרים אחרים באותה גלילה — לא יצא, משום דבעינן שתהא איגרת לעצמה, דבהכי מיפרסם ניסא טפי, דאם היא בין הכתובים — נראה כקורא במקרא.

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים — לא יצא.

ומחו לה אמוחא, כלומר, לאחר שאמר שמועתו — הכה על קדקדה, שסתר מקצתה⁸⁸ ואמר: דווקא בצבור שנו⁸⁹, אבל ביחיד — יצא.

דהיינו, שיהא מראש הספר עד תפירת הגיד הראשון — כמרחק שמהגיד הראשון עד הגיד השני⁸⁵. וכן מן הגיד השני לשלישי, וכן מן הגיד השלישי — עד סוף הספר⁸⁶.

אמר רב יהודה אמר שמואל: הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים, שהיתה מחוברת לספרים אחרים באותה גלילה — לא יצא, משום דבעינן שתהא איגרת לעצמה, דבהכי מיפרסם ניסא טפי, דאם היא בין הכתובים — נראה כקורא במקרא.

אמר רבא: לא אמרן דלא יצא, אלא דלא מחסרא [קצרה] ומייתרא [או ארוכה] המגילה יותר משאר הקלפים המחוברים אליה — פורתא, אבל אי מחסרא ומייתרא

דצריך לפושטה כאגרת כשקוראה. דאלא"ה, אלא קוראה כשהיא כרוכה כס"ת, הרי לא מנכר מלחא.

ובספר המנהיג הביא, דשיטת ר' נסים גאון, דכשקוראה בציבור — כורכה כס"ת. ועיי' ברנת יצחק מה שכתב בכיאר שייטה זו.

88. בספר מאורי אור איתא ד"מחו לה" — לשון איחוי ותפירה הוא. ובמסכת סופרים [פ"ב הלי"ב] איתא בהאי לישנא: "ומאחוי ליה מאחיה", והיינו הך.

89. וכתב הר"ן דהיינו מפני כבוד ציבור, ובדיעבד — יצא. אבל ביחיד, אפילו לכתחילה קורא. ומהר"ף והרא"ש משמע, דביחיד יוצא דווקא בדיעבד.

אבל הרמב"ם [פ"ב מהל' מגילה הל' ח'] כתב, דבציבור לא יצא אפילו בדיעבד. וביחיד, משמע מדבריו דקורא לכתחילה.

ובטורי אבן פירש, דהאי "בציבור שנו", היינו בזמן שקורין דווקא בציבור, דהיינו שלא בזמנה, דאז בעינן פרסומי ניסא, ובמגילה הכתובה בין

בס"ת, שצריך שיהא תפור כולו. ולפ"ז, אף מגילה, אם תפר מקצתה בחוטי פשתן — פסולה.

85. כתב המ"ב [סי' תרצ"א ס"ק כ"א] בשם הח"א, דאם תפר את כולה בגידין, אין צריך לדקדק במנין התפירות.

86. וכתב בשו"ע [סי' תרצ"א ס"ו], דמפני שיש בעניין זה פירושים שונים [והיינו, פירוש רש"י שהבאנו בגמ'. ושיטת הר"ף, דעושה שתי תפירות בשני ראשי היריעה, ואחת באמצעה ממש. ושיטת הרמב"ם, שעושה ג' תפירות בראש היריעה, וג' בסופה, וג' באמצעה] צריך לצאת ידי כולם. ולכן יעשה ג' תפירות בראשה של היריעה, וג' סופה, וג' באמצעיתה. ותפירה אחת בחלק הרביעי [כי צריך לשער את היריעה, כאילו נחלקה לד' חלקים] מצד זה, ותפירה אחת בחלק הרביעי מצד האחר. ובזה יצא ידי כל השיטות. [ועיי' במהר"ם שיף שהאריך בעניין זה].

87. מכאן מוכיח הריטב"א כדברי רב האי גאון,